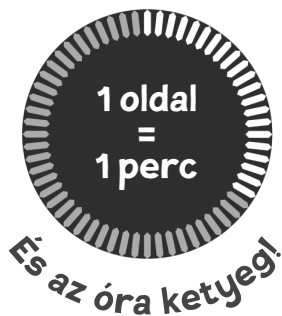

Jepe Wörz

VISSZASZÁMLÁLÁS

Versenyfutás
a gengszterekkel

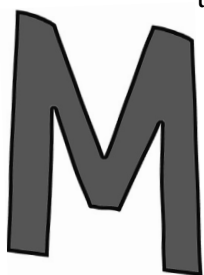
Fordította: Torma Péter

Utál pácban lenni. Utálja a balhét, és legfőképp utálja a feltűnést! Márpedig ezúttal mind a hármat sikerült kipipálnia. Az ő helyzetében a suliban töltött idő maga is egy titkos küldetés: meglapulni, rejtőzni (és csak otthon ejtőzni). De semmiképp sem feltűnni!

Viszont a mai lebőgésének az iskolai kiránduláson mindenki tanúja volt. A Karl Valentin Általános Iskola komplett hatodik a, b és c osztálya. Cakompakk.

A szépművészeti galériában tárlatvezetés közben az egyik fiú meglökte azt a fura Roni gyereket, aki nekiesett Tomnak, és a következő pillanatban már a padlón hevert valami gipszemberke. A drágábbik fajtából.

Kuporger tanár úr feje előbb halványsárga, aztán mélyvörös színt vett fel – kicsit olyan volt, mint a naplemente.

És Tomnak rendesen be is sötétedett, mert Ronival együtt az egész évfolyam gúnyos vigyorgása és röhögése közepette a múzeum kávézójába paterolták.

– Itt maradtok, amíg értetek nem jövök, és elgondolkoztok azon, amit műveltetek!

Ritkán látták ennyire dühösnek Kuporger tanár urat. Mondjuk Tom is az volt. Ő nem is csinált semmit!

Ne izgasd fel magad! – inti magát. *Mert attól csak rosszabb lesz.* Most a kávézóban gubbaszt, és ezt a Ronit nézi, akiről azt beszélük, hogy még a slozin sem tud egy helyben megülni. A nyurga szőke srác nyughatatlan kezével már meg is találta a fém hamutartót, és pörgetni kezdi az asztalon. *Sutty, sutty, sutty – csatt!*

És akkor az ember ne legyen ideges! Ráadásul idekerült az a két zakkant csaj is a c-ből vagy a d-ből: Lilia és Äsh. Tom nem tudta, hogy ők mit csináltak, de velük is mindig csak a baj van.

Mind a négyen más-más asztalnál ülnek, egymástól a lehető legtávolabb.

Az unott képű pincér csak rájuk pislantott, és rögtön levágta, hogy velük nem lesz dolga: nem fogyasztóvendégek, csak foglyok.

Mind csendben nézegetik a kávéscsészéket és *croissant*-okat ábrázoló, iszonyat semmilyen képeket a falon. Csak Roni pörgeti a hamutartót. *Sutty, sutty, sutty – csatt!*

Tom lopva Liliára sandít. A lány tök úgy néz ki, mint az ősz: barna haj, mustársárga dzseki, rozsdavörös kordnaci. Minek hord ilyeneket? Pláne nyár végén, és úgy, hogy a dzsekije nyakig be is van gombolva? Tomnak az egy szál pólójában már a gondolattól melege lesz.

Lilia most viszonozza a pillantását, de nem reagál semmit. Konkrétan semmit! A suliban persze mindenki profin leplezi az érzéseit, de akire Lilia ránéz, ilyen erővel simán felmosórongy is lehetne.

Olyan ez a csaj, mintha másféle chip volna beleépítve, mint a többi emberbe. Tök zizzent!

Tom most Äsh felé fordul, aki nagy zajjal nekiáll a csilivili strasszokkal kirakott hátizsákjában turkálni. Mi lehet benne? Egy adag vudubaba? Bokszergyűrű? Vagy egy kitömött papagáj, amit az egyetlen barátjának tart? Ettől a csajtól bármi kitelik.

Ugyanis Äsh, aki tulajdonképpen Äshley – így, „pöttyös A”-val, és „esli”-nek ejtve – az überfuránál is furább. Fekete haja oldalt fel van nyírva, és ott világít benne egyetlen lila tincs. Sötét szeme árnyas üregből villan elő – egyesek ezt a sminkjével, mások a „fekete lelkével” magyarázzák. Egyedülként az évfolyamból orrpiercinget visel. Vajon átengedik vele a reptéri fémdetektoron?

Mondjuk, nem úgy néz ki, mintha nagyon utazgatós családja lenne, mert a nyári szünetben mindig látni őket mindenféle gázos helyen, amit mások messzire elkerülnek.

Egyszerűen nem igaz, hogy Tom itt ül, egybeterelve a Bosszúállók csodabogár verziójával. Nagyon jól el tudja képzelni, ahogy most mindenki sutyorászva és vihorászva az ő nyomorukat tárgyalja ki. Az egész évfolyam! Amikor egyébként is csak pár szívdobbanásnyira van attól, hogy lehulljon az álcája, és mindenki megtudja, mennyire passzol ezekhez a zakkantakhoz.

16:04: ül a kávézóban, és az óráján nézi, milyen borzasztó lassan telik az idő.

Hogy fogja ezt kibírni?

Sutty, sutty, sutty – csatt!

Ennél rosszabb – gondolja – már nem is lehet.

Óriásit téved. Lehet, bizony. De mennyire, hogy lehet.

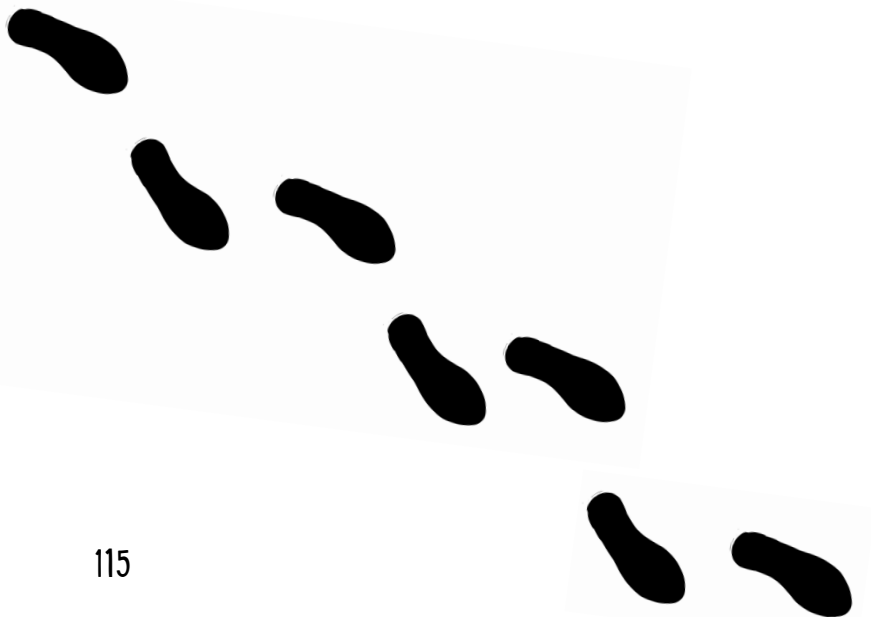

Néha egészen apró döntéseken múlnak a dolgok. Minden egyes lépés logikusnak és szükségszerűnek tűnik, de ahogy jönnek egymás után, egyszer csak huss! Mire észbe kapnánk, úgy siklik ki az egész mindenség, hogy csak lesünk.

Tom esetében három ilyen döntés tesz látványosan tacssra mindent. Utólag el sem hiszi az ember, milyen gyorsan megtörténhet az ilyesmi.

Tom esetében elég hozzá...

– Én itt hülyét kapok! – Ezek az első elhangzó szavak. Mindenki Ásh felé fordul. – Léptem. Járok egyet. – Azzal tényleg feláll, és felkapja a hátizsákját.

Tom szóhoz sem jut. A sík ideg tanáruk kifejezetten itt helyezte őket letétbe. Különben is tizenkét évesek, mi az, hogy csak úgy lófrálnak egyet egy full idegen nagyvárosban? Hova mennének?

Ásh már odakint áll, és haragosan néz rájuk vissza az ablakból. Amíg Tom ezt feldolgozza, előbb Lilia, aztán Roni is feláll. Ők is mennek!

– Magatoknál vagytok? Ez tök kattant... – ellenkezik Tom. Lilia szórakozottan megvonja a vállát, ami talán olyasmit jelent: „az, de mi is”.

Kisvártatva mindketten eltűnnek, és Tom magára marad. Hülye egy érzés az egyetlen betojinak lenni. És ezzel megszületik Tom első döntése:

Ő is megy.

